

[Bertel Haarder]

ministeren: ville det være forbudt samarbejdsudvalget at beslutte sig til eller i praksis at gennemføre som en ubønhørlig, fast regel, at der kun må sidde organiserede i underudvalg? Det synes jeg egentlig det kunne være interessant at få svar på.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det er jo helt fantastisk. Man siger fra socialdemokratiet, at det er en lille sag; alligevel er der forfærdelig stor modstand mod denne lille sag.

Jeg vil godt sige til ministeren, at principielt har fremskridtspartiet intet imod organisationerne, men vi ønsker altså at sikre de uorganiserede mindretal en ret i samarbejdsudvalgene. Det håber jeg da ikke ministeren har noget imod. Vi vil ganske enkelt sikre det enkelte individ.

Nu nævnede jeg den mærkelige lagkageagtige form, hvorunder man valgte Dansk Politiforbunds formand. Jeg kunne da også have nævnt Dansk Kommunal Arbejderforbund, der som organisation op til valget brugte tid og penge på at skrive politiske breve til medlemmerne om, at de skulle stemme på socialdemokratiet osv. Der er altså god grund til at sørge for, at også de, der ikke ønsker at være medlem, får sikret deres rettigheder. Det ser ud til, at organisationerne nok selv skal finde ud af det.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Hr. Knud Lind har nu flere gange nævnt, at formålet er at sikre mindretallet en beskyttelse i samarbejdsudvalgene, så de kan blive repræsenteret dér. Jeg vil godt spørge hr. Knud Lind: når de uorganiserede nu ikke er organiserede – heller ikke i de uorganiseredes forening – hvem repræsenterer så denne valgte, uorganiserede medarbejder andet end sig selv? Og har det nogen betydning i forhold til det samarbejde, der skal praktiseres på en arbejdsplads?

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Vi hørte hr. Bertel Haarder læse op af én, som mente ganske bestemt, at det havde ret stor betydning. Det var inden for biblioteks-

branchen. Jeg mener altså, at det enkelte medlems ret skal sikres. Det er da muligt, at den bliver tilgodeset af organisationerne, men vi har reelt ikke nogen mulighed for at se, om den gør det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af:

Forslag til lov om registrering af narkomaner.

[Af Knud Lind (FP) m.fl.].

(Lovforslag nr. L 106. Fremsat 10/2 82).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 12 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

12) Første behandling af:

Forslag til lov om etablering af et centralt og landsdækkende register over narkotikamisbrugere.

[Af Birgith Mogensen (CD) m.fl.].

(Lovforslag nr. L 114. Fremsat 16/2 82).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Spørgsmålet om en central registrering af narkomaner har tidligere været rejst her i tinget, og tanken er hidtil blevet afvist af et flertal af partierne. Fra regeringens side har der også været fremført en række udførlige

[Indenrigsministeren]

argumenter for denne afvisning. Jeg vil ved denne lejlighed trække et par af dem frem.

For det første går både centrum-demokraterne og fremskridtspartiet i deres bemærkninger ud fra, at en central registrering vil kunne fortælle os, hvor mange narkomaner der egentlig findes her i landet. Men det er jo ikke rigtigt. En central registrering vil nødvendigvis kun kunne omfatte de klienter, der allerede er kendt, dvs. de stofmisbrugere, der har kontakt med forskellige myndigheder og institutioner. Et centralt register vil derfor ikke kunne give os oplysning om det nøjagtige antal narkomaner. Det vil kun kunne sige os noget om, hvor mange stofmisbrugere der er i behandling rundt omkring i landet, og som man i øvrigt kender som stofmisbrugere.

Disse oplysninger har vi allerede i dag, for behandlingsinstitutionerne fører journaler over deres klienter og ikke kun et »lomme-kartotek« som anført i bemærkningerne til centrum-demokraternes forslag. Disse lokale journaler eller registre har netop været brugt som baggrund for planlægning af det nødvendige behandlingsapparat. Det har man hidtil ment ville give en større sikkerhed i planlægningen end eventuelle oplysninger fra et centralt register.

For det andet er jeg bange for, at mange stofmisbrugere vil lade være med at søge den nødvendige behandling i tide, når de ved, at de herved kommer i et centralt register. Et sådant forhold vil klart forringe mulighederne for at opnå gode behandlingsresultater.

Jeg vil også gerne nævne her i dag, at justitsministeren i foråret 1981 i forbindelse med besvarelsen af et spørgsmål her i tinget nævnte, at der ud fra politi- og anklagemæssige grunde ikke er behov for en særlig registrering af ikke-kriminelle narkomaner.

Som jeg ved flere lejligheder har givet udtryk for – og her ligger jeg på linje med forslagsstillerne – er jeg indstillet på, at der skal gøres en ekstra indsats for at bekæmpe narkotikamisbruget. Det er jeg stadig indstillet på, og det er min klare opfattelse, at der er et behov for fortsat at udbygge såvel forebyggelses- som behandlingsindsatsen.

På det forebyggende område er den øgede indsats sat i gang. Det fremgår bl.a. af, at der er givet større bevillinger i 1981 og i 1982 til kontaktudvalg vedrørende narkotika- og alkoholspørgsmål. Helt konkret kan jeg oplyse, at der ved en aktstykkebevilling sidste år

blev givet 650.000 kr. ekstra bl.a. til udarbejdelse af forskelligt oplysningsmateriale. I 1982 er kontaktudvalgets bevilling øget med yderligere 3 mill. kr.

Som det fremgår, er jeg fortsat meget tøvende over for tanken om en central registrering, men jeg har til trods herfor alligevel lovet folketingets socialudvalg at undersøge, om en eller anden form for central registrering i visse henseender kunne være hensigtsmæssig. Det gjorde jeg bl.a., fordi sundhedsstyrelsen havde udtalt, at man mente, det ville være hensigtsmæssigt med en registrering, dels for at kunne vurdere en given behandlings effekt, dels for at undgå, at stofmisbrugere behandles forskellige steder på samme tidspunkt.

Jeg har derfor bedt kontaktudvalget om at medtage forskellige spørgsmål om registrering af narkomaner i den årlige høring af amtskommunerne om narkotikasituationen. Amtskommunerne er bl.a. blevet spurgt, om man lokalt mener, at der er behov for et centralt register. Derudover er de blevet spurgt, hvordan man lokalt sikrer sig dels et overblik over misbrugets omfang og udvikling, dels at der ikke sker medicinsk dobbeltbehandling. Svarene fra amtskommunerne vil indgå i den årlige redegørelse til folketingets socialudvalg om narkotikasituationen og vil foreligge i løbet af april-maj måned i år.

Som landet ligger nu, kan jeg altså ikke støtte et forslag om en central registrering af narkomaner. Jeg skal ikke kunne sige, om der vil komme til at foreligge sådanne oplysninger, at den grundholdning ændres, men jeg har, som jeg har angivet allerede på nuværende tidspunkt, en række væsentlige betænkeligheder ved en sådan central registrering.

Erik B. Smith (S):

Efter fremskridtspartiets lovforslag skal der foretages en registrering, når en narkoman kommer i kontakt, som det hedder, med politi, hospital eller behandlingsinstitution. Registerkontoret skal ledes af et navn på 5 personer fra indenrigsministeriet, socialministeriet, politiet og kontorets daglige leder. De nærmere retningslinjer for benyttelse, indberetning og registrering skal fastsættes af socialministeriet, og det hele skal træde i kraft den 1. juli 1982. Færdig.

[Erik B. Smith]

CDs lovforslag er noget mere omfattende, selv om det indeholder de samme synspunkter. Indberetning skal foretages af enhver statslig eller kommunal myndighed, offentlig eller privatejet behandlingsinstitution samt alle praktiserende læger.

Som begrundelse for de to lovforslag anføres bl.a., at registrering betyder, at man kan undgå en mængde følgekriminalitet, og at det er en nødvendig forudsætning for at komme dette alvorlige og tiltagende samfundsproblem til livs, at man har kendskab til den enkelte narkomans tilværelses forløb.

Begge forslag har været fremsat tidligere, uden at man har kunnet samle den nødvendige tilslutning i folketinget.

Efter min opfattelse leverer bemærkningerne til lovforslagene ikke antydning af dokumentation for nødvendigheden af en central registrering, når det drejer sig om kriminalitetsbekæmpelse eller institutionsbehandling for den enkelte stofmisbruger. Politiet har sine registre, hospitalerne deres sygejournaler og behandlingsinstitutionerne deres personsager. Oplysninger i offentlige registre er der altså nok af, også nok til at foretage behandling på institutionerne og til at foretage politimæssig efterforskning.

Jeg forstod indenrigsministerens oplysninger her i dag om at undersøge behovet for en eller anden form for registrering på den måde, at han først og fremmest mener, at man måske ad den vej kan undgå, at stofmisbrugere behandles forskellige steder på samme tidspunkt. Når den undersøgelse foreligger, må den naturligvis drøftes, og jeg tror, den kan give anledning til bl.a. en drøftelse af de praktiserende lægers rolle i behandlingssystemet.

Lovforslagene er efter min opfattelse udtryk for en blind tro på, at centrale registre løser alle problemer eller er den nødvendige forudsætning herfor, og da lovforslagene er gamle kendinge, mener jeg ikke, det er nødvendigt at gå dybere ind i en argumentation imod forslagene. Den socialdemokratiske gruppe ønsker i alt fald ikke at medvirke.

Lis Møller (KF):

Den 13. juli 1971 spurgte jeg daværende indenrigsminister H. C. Toft, om han ville tage initiativet til oprettelse af et centralt register for stiknarkomaner under lægelig kontrol. Det gjorde jeg på baggrund af en hen-

vendelse fra en gruppe retsmedicinere og psykiatere til folketingets daværende narkotikaudvalg.

Der blev som bekendt ikke oprettet noget register dengang, og ministerens begrundelse var, at registrering af personer ofte ville blive mødt med betænkelighed. Dette gjaldt efter ministerens mening i særdeleshed narkomaner, hvor stofmisbruget i sig selv principielt er strafbart, og hvor registrering derfor kunne medføre, sådan som indenrigsministeren også har sagt, at behandlingstrængende stofmisbrugere ville afholde sig fra at søge hjælp af frygt for, at oplysningerne senere ville komme dem til skade og blive anvendt til politimæssig efterforskning.

Nu kommer to partier med lovforslag om registrering, og i bemærkningerne til CDs forslag anføres åbenbart de samme læger, som jeg anførte den 13. juli 1971. Siden er der imidlertid sket en omfattende registrering af narkomaner, bl.a. i henhold til sundhedsstyrelsens forskellige cirkulærer om lægers ordination af afhængighedsskabende lægemidler, som det hedder. Det sidste cirkulære har strammet bestemmelserne så meget, at f.eks. gigtpatienter næsten må føle sig som narkomaner, fordi de dag ud og dag ind har brugt euforiserende stoffer, når de dulmer deres smerter med albergin. Cirkulæret går nærmest ud fra, at alle i dette land bruger afhængighedsskabende stoffer.

Den praktiserende læge registrerer, idet han hver måned indberetter til såvel embedslæge som sundhedsstyrelse de patienter, han har i metadonbehandling. Indberetningen skal også omfatte patientens sociale situation, hvor lang tid han eller hun har været under behandling osv. Også sygehusansatte læger og læger tilknyttet institutioner har indberetningspligt, altså registreringspligt. Vagtlægerne noterer, hvem de har givet morfin for nyresten, rygsmerter osv., og listen sendes til vagtchefen, der igen sender den videre til embedslægen. Altså også her en registrering. Vagtlægerne har lister over narkomaner i deres distrikt, lister over, hvilke patienter der må få metadon, morfin eller anden smertestillende medicin, og hvilke der ikke må efter egen læges afgørelse. Derudover har vi samrådene i hvert amt, og endvidere findes et centralregister, Dansk Sygehusinstitut, hvor alle der har været indlagt på hospital, registreres, altså også narkomaner. I

[Lis Møller]

Århus har vi et centralregister over alle, der har været indlagt på psykiatriske afdelinger, og heri står der ikke så få narkomaner. Endelig har vi politiets eget register.

Om der er brug for yderligere registrering, er ikke helt åbenlyst for mig, hvorimod der muligvis kan blive brug for en samordning af de lægelige registre. Det vil jeg da godt være med til at se på i udvalget. Men efter vores mening kan der kun blive tale om en samordning af de lægelige registre og ikke en samordning med politiets. Derfor kan vi ikke gå ind for CDs forslags § 3, stk. 3, om strafretlige sanktioner i forbindelse med registrering lige så lidt som for fremkridtspartiets § 4 om, at registret skal stå til rådighed for de politimæssige myndigheder.

At registret skulle kunne danne grundlag for forskning, tvivler jeg på, for hvad er det, man vil forske i? Jeg forstår et cancerregister, for det giver mulighed for forskning i kræftfremkaldende materialer, stoffer og miljøer. Jeg synes derimod, det ville være bedre, om man gav socialforskningsinstituttet til opgave at foretage en undersøgelse af, hvad det er, der gør unge mennesker til narkomaner.

Tørnæs (V):

Narkotikamisbrug er en af det moderne samfunds store svøber, især for ungdommen, og til trods for de mange anstrengelser og investering af relativt store beløb i bekæmpelse og behandling af narkotikamisbrug må man desværre notere sig, at resultaterne lader meget tilbage at ønske.

Narkotikamisbrug som samfundsproblem er vel målt med historisk alen et ret nyt problem på vore breddegrader, og det er måske en af årsagerne til, at behandlingerne ikke har givet de ønskede resultater. Det animerer selvfølgelig til, at man ved behandling af narkotikamisbrugere må overveje at inddrage utraditionelle behandlingsformer. I disse overvejelser bør også indgå det hensigtsmæssige i oprettelsen af et centralt register.

Jeg vil gerne meget stærkt understrege, at vi er meget betænkelige ved oprettelse af centrale registre som sådanne. Vi mener, at der skal meget vægtige grunde til, for at der skal oprettes centrale registre for en bestemt gruppe mennesker. Det, vi lægger vægt på i denne forbindelse, er naturligvis noget af det samme, som indenrigsministeren var inde på:

vil et sådant centralt register betyde, at man fra narkotikamisbrugeres side vil føle sig lidt afskrækket og lidt usikker over for at søge behandling?

Vi vil gerne medvirke til at få vurderet og undersøgt, om et centralt register i virkeligheden ville kunne effektivisere behandlingen, således at der kunne opnås betydelig bedre resultater. Men vi må i sådanne overvejelser også lægge megen vægt på, at vi kan sikre os, at man igen ville kunne slettes fra et sådant centralt register. Vi ville være meget bekymrede over, hvis en sådan registrering skulle følge en given narkoman resten af livet. Vi ønsker derfor, at der skulle være mulighed for, når man havde været stoffri i nogen tid, at man da kunne blive slettet af et sådant eventuelt register.

Ud fra det, jeg her har sagt, vil jeg ikke afvise lovforslagene. Vi vil gerne gå ind i en meget nøje vurdering af de forskellige forhold i udvalgsarbejdet.

Agerschou (SF):

Forslagsstillerne mener, at et centralt register vil kunne styrke behandlingen af stofmisbrugere. Dertil vil jeg gerne indlede med at sige, at vi i SF ikke har ændret grundholdning til stofmisbrug og behandlingen af stofmisbrugere. Vi anser ikke stofmisbrug for at være en sygdom, der kan helbredes medicinsk, men for at være et livsmønster, der påvirker hele personens situation, fysisk, psykisk og socialt. Hvis behandling af en stofmisbruger skal lykkes, må der derfor sættes ind med behandlingsformer, der retter sig mod hele personens situation, altså en kombination af social, pædagogisk og medicinsk behandling.

Behandlingen i dag præges naturligvis i alvorlig grad af de almindelige misforhold i samfundet som f.eks. arbejdsløshed og manglende uddannelseskapacitet. Stofmisbrugers situation og behandlingens effektivitet er blevet stærkt forringet, fordi det er næsten umuligt at finde arbejde, og fordi det er enormt vanskeligt at få en tidligere stofmisbruger ind i uddannelsessystemet. Derfor er institutionernes opgave, nemlig en effektiv behandling, der opbygger et nyt socialt miljø for den tidligere stofmisbruger, meget kompliceret og krævende. Dertil kommer, at antallet af egentlige behandlingspladser ikke svarer til behovet. Med alle de nævnte pro-

[Agerschou]

blemer er det faktisk imponerende, hvilke resultater de forskellige behandlingsinstitutioner trods alt har nået.

Med mellemrum dukker ønsket om en central registrering af stofmisbrugere op i debatten. Bortset fra det meget ubehagelige, man kan sige om alle former for registrering og specielt central registrering, har jeg svært ved at se, hvem der har saglig brug for en registrering som den, de to forslag er inde på. Politiet har, så vidt jeg ved, ikke særlig brug for det, da de allerede har de oplysninger på stofmisbrugere, de mener at have brug for. Når politiet alligevel hist og her har ytret sig om det ønskelige i en registrering, har det tilsyneladende noget at gøre med, at politiet mener, at behandlerne har brug for det. Det har behandlerne ikke. De oplysninger om stofmisbrugere, der er nødvendige, befinder sig allerede i behandlingssystemet og benyttes af de forskellige institutioner, der hører til under en given amtskommune.

Som fru Lis Møller var inde på, er stofmisbrugere faktisk registreret i alle ender og kanter, og det er et spørgsmål, om vi ikke i stedet skulle forsøge at nedlægge nogle af registrene i stedet for at oprette et nyt.

De forslag, vi behandler her, er i bedste fald ligegyldige i arbejdet med stofmisbrugere, i værste fald direkte skadelige, og SF kan ikke støtte deres gennemførelse.

Aase Olesen (RV):

Som det er nævnt i bemærkningerne til fremskridtspartiets lovforslag, har det radikale venstre tidligere afvist registrering af narkomaner, og det skal jeg fastholde. Jeg vil ikke udelukke, at en central registrering kunne indebære en eller anden fordel – jeg er ikke særlig sikker på, hvad det skulle være, men det vil jeg naturligvis ikke udelukke – men jeg vil gerne pege på, at vi fortsat efter vores bedste skøn anser ulemperne for at være så store, at de eventuelle fordele, der måtte være, langt blegner. Det hænger sammen med det radikale venstres syn på registerloven i almindelighed og på sikkerheden omkring registrene i særdeleshed.

For os er det ikke nogen beskyttelse for folk, at de kun findes i lægelige registre. Så snart vi registrerer folk med et CPR-nummer, giver det mulighed for samkøring, og det giver først og fremmest usikkerhed, at folk aldrig nogen sinde bliver slettet af de registre.

Det vil sige, at man til enhver tid kan fremkalde oplysninger om, at en person måske på et meget tidligt tidspunkt af sit liv har været behandlet for narkomisbrug.

Jeg har meget svært ved at finde en begrundelse for disse to lovforslag. I bemærkningerne til CDs lovforslag står, at man endnu ikke har set nogen udtrykke fornuftige og konkrete modargumenter mod central registrering. Jeg må på samme måde sige, at jeg ikke i bemærkningerne til disse to forslag kan finde nogen fornuftige og konkrete argumenter for, for hvad er det man begrunder forslagene med? Nu må man gøre noget ved fiaskoen i behandlingen, siger man i bemærkningerne til CDs forslag. Jeg synes, det er nødvendigt at gentage, hvad der tidligere har været nævnt i forhandlinger her i folketinget omkring narkoproblemerne, at rent faktisk lykkes behandlingen i en række tilfælde. Det har vi diskuteret meget både i retsudvalg og socialudvalg, og jeg kender udmærket centrum-demokraternes ordførers benægtelse af det, men rent faktisk har vi undersøgelser, der viser, at det lykkes at behandle en hel del narkomaner – også nogle af dem, man ellers har betragtet som uhelbredelige.

Jeg forstår på fremskridtspartiet, at begrundelsen er, at man vil følge narkomanernes sygdomsforløb. Jeg ved ikke, hvad der skulle være i vejen for, at man kunne følge sygdomsforløbet i dag, også uden de centrale registre. Men når jeg ser videre i fremskridtspartiets bemærkninger, begynder jeg at forstå, hvorfor man kan forestille sig det skulle hjælpe noget som helst at registrere. Man tror, at narkomani er en sygdom på samme måde som en hjertesygdom eller en øjensygdom eller en hudsygdom, eller hvad det kunne være. Man skriver, at når man har noget galt med øjnene, går man til øjenlæge, og når man har noget galt med hjertet, så går man til hjertespecialist. Derfor skal man – meget viseligt – hvis man er narkoman, gå til et offentligt narkocenter. Jeg synes nok, det er en forenklet og snæver måde at se på disse problemer på. Når man opfatter situationen sådan, er det ikke så mærkeligt, at man kan fremsætte forslag, der bygger på en eller anden tro på, at en registrering skulle kunne hjælpe på noget som helst. Man citerer fra en artikel i pressen – og det må jeg gå ud fra står også for fremskridtspartiets synspunkt –

[Aase Olesen]

at det, det drejer sig om, er at få sat system i tingene. Som om det kunne hjælpe noget som helst at få sat system i tingene! Det er meget udmærket, at vi skal have koordineret indsatsen. Det er jeg meget enig med ministeren i og vil fortsat medvirke til. Men blot og bare tro på, at det, at man får sat system i tingene, så man kan sige, om der er 4.749 eller 7.375 narkomaner, skulle have nogen som helst betydning for behandlingen i sig selv, det må jeg nok sige er en noget forenklet tankegang. Den kan vi i hvert fald slet ikke tilslutte os.

Jeg synes, man fuldstændig ser bort fra den socialpædagogiske indsats. Den er i hvert fald ikke egnet til registrering.

Derfor tror jeg, at vi gør bedst i at gemme disse forslag i udvalget.

Tinning (VS):

Også VS har tidligere udtrykt vores modstand mod en central registrering af narkotikamisbrugere, og det er en modstand, som vi fastholder. Som andre ordførere også har været inde på, hænger det bl.a. sammen med, om man betragter narkomani som et medicinsk eller som et socialt problem. Jeg må indrømme, at jeg er lidt rystet over at kunne læse i bemærkningerne til forslaget fra CD, at nu har man jo haft registre, når man bekæmpede tuberkulose, og nu har man jo haft registre, når man bekæmpede cancer. Det kunne man måske have skrevet i bemærkningerne til et lovforslag om oprettelse af et centralt leverbetændelsesregister, for leverbetændelse er naturligvis et rent medicinsk fænomen. Men at overføre det til hele narkotikaområdet, det forekommer mig at være udtryk for, at man endnu ikke har forstået, hvorfor der overhovedet er noget, der hedder narkomani.

Det er ikke det eneste punkt, hvor bemærkningerne til dette lovforslag fra CD er temmelig rystende. Jeg kunne i hvert fald godt tænke mig at få at vide, hvor man egentlig har det fra, når man uden videre påstår i bemærkningerne:

»Det er en kendsgerning, at både narkomaner og deres pårørende er positive – ja – de ønsker simpelt hen denne personlige identifikationsform hurtigst muligt«.

Jeg betvivler overhovedet ikke, at der findes narkomaner eller pårørende til narkoma-

ner, der ønsker en sådan registrering, men jeg betvivler meget dybt, at narkomaner og deres pårørende i al almindelighed ønsker denne registrering. Jeg betvivler selvfølgelig også, at CD bygger denne påståede kendsgerning på noget, der bare kunne minde om en undersøgelse.

Videre kan man se, at man undrer sig i CD over, at en del af de socialpædagogiske narkobehandlere udtrykker modstand mod en central registrering. Ja men det er altså ikke specielt mærkeligt eller specielt besynderligt. Sådan som efterbehandlingen og behandlingen af narkomaner foregår i dag, er det allerede sådan, at ressourcerne er alt for få til at gøre noget effektivt, og de manglende ressourcer betyder, dels at man ikke har kræfter til det opsøgende arbejde, der egentlig skulle til, dels at man kommer til at præstere nogle behandlingstilbud, som ikke er særlig attråværdige eller særlig tillokkende for dem, der er ude i narkomani. Det er indlysende, at hvis man oven i det hæftede en registrering eller en central registrering, så ville man få kontakt med endnu færre; så ville endnu færre af dem, der er ude i narkomani, kunne komme ind i behandlingssystemet. Det er der overhovedet ikke noget mærkeligt i.

Dertil kommer, at forestillingen om, at der overhovedet på dette felt findes et eller andet columbusæg, i høj grad er politisk naiv. Selv om man fik lavet et centralt register, selv om man fik lavet et register, der sagde noget om, at den og den er narkoman og har fået den og den medicin og været igennem det og det behandlingsprogram, så ville man ikke kunne bruge et sådant register til at lave en forskning, der uden videre fortalte – jeg citerer igen fra bemærkningerne til CDs forslag – »hvordan forebyggelses- og behandlingssektorerne fremtidig skal organiseres, samt vise, hvilke midler der giver de bedste helbredelsesresultater«. Sådan bedriver man overhovedet ikke forskning inden for det sociale område.

Det, narkomani drejer sig om, er et spil af en lang række faktorer i det sociale miljø, som i mange tilfælde handler om en fødsel og en opvækst i i forvejen voldsomt pressede familier og miljøer, som kan ende med narkomani. Det har også noget at gøre med, at den verden, den kapitalistiske verden, som disse unge tilbydes, bestemt ikke er

[Tinning]

noget, de alle sammen uden videre kan se er den helt store fidus at leve videre i. Derfor danner den dybt ulykkelige, særlige kulturer omkring narkomanien. Det problem løser man altså ikke ved blot at registrere, at det foregår, og så begive sig på jagt efter det store, gyldne columbusæg.

Til sidst skal jeg blot sige, at jeg forstår faktisk ikke indenrigsministerens, hvad skal man kalde det, begrænsede velvilje eller velvilje med forbehold eller sådan noget, over for at undersøge, om man måske alligevel på en eller anden måde kunne lave en central registrering, der kunne bruges til et eller andet. Indenrigsministeren siger selv, at selv om man lavede et sådant centralt register, ville vi intet få at vide om, hvor mange narkomaner der faktisk er i dette land. Indenrigsministeren siger selv, at de nødvendige oplysninger har man faktisk allerede i de forskellige begrænsede registre. Indenrigsministeren siger selv, at oprettelsen af et sådant centralt register ville skræmme en del af narkotikamisbrugerne fra at opsøge behandlingsinstitutioner. Jeg tror ikke på, at vi inden for de nærmeste år vil have et behandlingsapparat, som pludselig får tildelt så mange ressourcer, at man kunne forestille sig, at det opsøgende arbejde kunne råde bod på den del af det.

Derfor forstår jeg ikke, hvorfor indenrigsministeren alligevel udtrykker en vis begrænset velvilje. Man kan altid spørge amterne, men jeg vil godt understrege, at vi fra starten er meget kritisk indstillet over for nogen som helst form for tillempet, eller hvad ved jeg, udgave af en central registrering.

Inge Krogh (KrF):

Den hyppigste dødsårsag for dem, der er mellem 18 år og 35 år, er færdssulykker, og den næsthypigste er narkomani. Problemet er altså uhyggelig stort, og man må sætte alle midler ind for at bekæmpe narkomanien. Jeg tror, en af metoderne er registrering. Det er vigtigt at vide, hvor narkomanerne befinder sig, og hvor de flytter hen. For narkomaner flytter, de bliver endda ikke i det samme amt. Der er mange ting, der kan gøre, at en narkoman flytter; det kan bl.a. være mulighederne for at få stoffer, det kan måske også være en bestemt behandlingsform.

Det er meget vigtigt, at behandlerne på det nye sted får oplysning om, hvad der er givet af behandling tidligere, hvornår den er givet og med hvilket resultat. Kommer en narkoman f.eks. til en læge eller til et socialt center, må vedkommende behandler kunne få oplysning om, hvordan den pågældende er blevet behandlet tidligere, og om vedkommende i øjeblikket er i behandling andetsteds.

Jeg er personlig meget stærk modstander af behandling med metadon, der er et meget stærkt morfinpræparat. Der findes meget store mængder metadon på det illegale marked, og det må stamme fra dobbeltbehandling – eller i hvert fald, at der ikke er tilstrækkelig kontrol med metadonbehandlingen. Det blev nævnt af indenrigsministeren, at der kan finde dobbeltbehandlinger sted, og det kan altså i dette tilfælde i hvert fald være særdeles skadeligt.

Der siges, at narkomanerne ikke vil søge hjælp, hvis der finder en registrering sted. Det tror jeg nu trods alt ikke der er fare for. Jeg har indtryk af, at mange narkomaner egentlig ønsker en registrering og ønsker at komme ud af deres misbrug, men må have særdeles kraftig støtte til det for at frigøre sig. Registrering vil formentlig også kunne forhindre, at narkomanerne glider for dybt ud i den kriminalitet, som de fleste kommer ud i efterhånden for at skaffe sig det stof, som de ikke kan undvære.

Registrering vil altså give et overblik over, hvor mange narkomaner der er i Danmark, og behandlingen kunne så intensiveres.

Det siges, at der er huller i alle registre. Det er dog blevet modsagt af overlæge Clemensen, der i mange år har været formand for cancerregisteret og mener, at det i hvert fald blev drevet, uden at der var huller i det.

I Ugeskrift for Læger den 1. marts berettes der om 240 narkomaner indlagt med forgiftningssymptomer på Københavns kommunehospital i 1980. De 35 havde hjertestop. Det siges i artiklen, at man ikke har overblik over, hvor mange narkomaner der bor i kommunehospitalets område, men man anslår, at antallet af narkomaner i hele landet er mellem 10.000 og 15.000. Det er i hvert fald en meget vid margen på 5.000.

For en uges tid siden udtalte socialdirektøren i Ribe, at der kun fandtes nogle få tusinde, men man opgav store tal for at få så sto-

[Inge Krogh]

re bevillinger som muligt. Der skal også store bevillinger til, men det skal i hvert fald være sådan, at man ved, hvad de bruges til, at de bruges på den rigtige måde. Man skal føre en behandling til bunds, så vidt det overhovedet kan lade sig gøre.

Regeringens kontaktudvalg for alkohol og narkotika har gennem flere år sagt, at antallet var stagnerende, at det stadig væk var de samme, man havde med at gøre, men det er dog begyndt at indrømme, at antallet er stigende, at der er nye, der kommer til. Der er jo også mange, der er døde, så hvis antallet er det samme, må der i hvert fald være kommet nye til. Det tyder alt på. Men man ved det altså ikke. Det viser, at det er vigtigt, at man får en registrering i gang, så behandlingen kan intensiveres og sættes ind på de rigtige steder.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Ordføreren vedrørende lovforslag L 106 (om registrering af narkomaner), hr. Knud Lind, har ordet.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 106 er en genfremsættelse. Forslaget blev fremsat første gang i 2. samling 1976-77. Forslaget blev fremsat anden gang den 25. november 1977, hvor det gik til tredje behandling. Forslaget går imidlertid helt tilbage til den 4. februar 1976, da folketinget havde narkodebat, og intentionerne i lovforslaget stammer da også helt tilbage fra et dengang fremsat forslag om motiveret dagsorden.

Centrum-demokraterne har ligeledes fremsat et lovforslag, nr. L 114. Skulle ophavsretten være gældende for lovforslag, er jeg sikker på, at CD ikke kunne have fremsat L 114, idet lovforslaget for mig at se er ren afskrivning, et rent plagiat af fremskridtspartiets tidligere lovforslag. Men det er da kun godt, at vores sunde tanker har bundfældet sig i partiet CD.

Som følge af afskrivningen er der ikke den store forskel på de to lovforslag. Det er småjusteringer, der er sket i centrum-demokraternes forslag. Jeg kan derfor sige, at fremskridtspartiet ligeledes er velvilligt indstillet over for plagiatet.

En af småforskellene er, at fremskridtspartiet taler om et registreringskontor, der skal

ledes af et nævn, mens CD, for at det ikke skulle være ren afskrivning, mener, at registeret skal have tilknyttet et råd. Fremskridtspartiet foreslår i § 6, at lovforslaget skal træde i kraft den 1. juli 1982, mens CD mener, at lovforslaget skal træde i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende. CD ønsker oplysninger om narkotikamisbrugernes øjeblikkelige situation og pensler det lidt mere ud ved at nævne oplysninger om alder, køn, CPR-nummer osv., men reelt er der ingen forskel på de to lovforslag.

Man kunne spørge sig selv, hvordan det så er gået siden narkodebatten den 4. februar 1976. Ja, der er brugt en hel del penge siden, men selve spørgsmålet om, hvor mange narkomaner der er, har været diskuteret livligt lige siden. Det er således ikke ret længe siden, at amtssocialdirektør Lars Lundgaard nævnedes, at der formentlig slet ikke var 12.000-14.000 narkomaner, som man havde gået og regnet med, men måske kun var 4.000-6.000. Det var selvfølgelig en glædelig oplysning, men oplysningen understreger også, at der inden for området mangler overskuelighed, dels vedrørende behandling af narkomaner, dels vedrørende opklaring af sager m.v. Ja, man mangler virkelig et centralt, landsdækkende register. Man har også fra politiets side i TV tilkendegivet, at man gerne for overskuelighedens skyld så et narkoregister.

Fremskridtspartiet mener, at der bør oprettes et centralt register over personer, der konstateres at være afhængige af narkotiske stoffer, og at narkomaner, der er i kontakt med politiet, hospitalerne eller narkobehandlingsinstitutionerne i øvrigt, bør registreres. Vi mener også, der bør være en pligt for de nævnte instanser og institutioner til at give meddelelse til registeret, når de kommer i kontakt med narkomanerne. Det er jo således, at en narkoman kan begynde en nedtrapning, men hvis han ikke ønsker at fortsætte, bryder han af, og så kan han reelt begynde forfra på en anden institution.

Vi mener, at registreringskontoret bør ledes af et nævn på 5 personer, som dækker socialministeriet, indenrigsministeriet, ordens- og narkotikapolitiet samt den daglige leder.

Det er vores opfattelse, at registeret skal stå til rådighed for de sociale og ikke mindst lægelige og politimæssige myndigheder, og at

[Knud Lind]

registeroplysningerne selvfølgelig skal være fortrolige. Efter at narkotikabehandlingen er lagt ud i amter og kommuner, kan man selvfølgelig diskutere, om det skal være socialministeren eller indenrigsministeren, der fastsætter de nærmere regler for indberetning af oplysningerne til registeret og benyttelsen af registeret.

Hvis man skal løse et problem effektivt, bør man først og fremmest finde ud af, hvor problemet er henne, og hvor stort problemet er. Det har man ikke gjort endnu. Siden narcodebatten startede herhjemme i 1967, har bevillingerne til bekæmpelse af narkomanien fulgt en accelererende linje.

Vi mener f.eks. ikke, det kan være rigtigt, at man ikke har styr på, om klienterne afbryder behandlingen, inden den er afsluttet, hvorpå de senere kan samles op i en ny nedtrapning. Den uendelige gennemtræk, der bliver i institutionerne, vil det efter lovforslaget være muligt at kortlægge og registrere, og det samme gør sig selvfølgelig gældende med centrum-demokraternes lovforslag.

Allerede i tillægsbetænkning over statsregnskabet for 1972-73, side 143, fremsatte statsrevisorerne følgende udtalelse:

»Statsrevisorerne finder anledning til at udtale, at den omstændighed, at der til bekæmpelse af ungdomsnarkomanien har måttet tages mange utraditionelle metoder i brug, gør det så meget mere påkrævet, at der føres nøje kontrol med udgiftsafholdelsen og regnskabsaflæggelsen ved disse institutioner. Statsrevisorerne må endvidere tillægge det stor betydning, at der løbende føres kontrol med behovet for institutioner, således at der sker en tilpasning, efterhånden som der konstateres nedgang i narkomanitilfældene«.

Statsrevisorerne siger til slut i samme betretning:

»Statsrevisorerne skal udtrykkelig fremhæve, at man på en række områder forventer reelle foranstaltninger«.

Om disse foranstaltninger fremkommer statsrevisorerne med en endelig betragtning i betænkningen over statsregnskabet for finansåret 1974-75, hvor de på side 146 slutter:

»Under hensyn til, at hele dette område er overført til kommunal administration, og at der af større spørgsmål kun står klientregistrering uløst, skal statsrevisorerne afsluttende henstille, at dette problem tages op til fornyet overvejelse«.

Det tilslutter alle seks statsrevisorer sig den 10. januar 1977, inklusive den radikale.

Jeg mener, at der stadig væk er god grund – når vi tager hr. Lars Lundgaards udtalelser i betragtning – til at tro, at der vil være brug for et samlet, landsdækkende register.

Nu er det spørgsmålet, om partiet venstre og det konservative folkeparti er blevet lidt mindre skeptiske, end de var ved førstebehandling den 25. januar 1978, hvor venstres daværende ordfører, hr. Henrik Toft, udtaler, jfr. Folketingstidende 1977-78, sp. 5246: »Ud over det skal jeg lige nævne, at vi er skeptiske over for et særligt registreringskontor«.

Fru Karen Thurøe Hansen fra det konservative folkeparti udtalte på sp. 5247: ». . . men jeg tror ikke på, at en central registrering vil nytte noget i bekæmpelsen af narkomanien«. Det konservative folkeparti har i særdeleshed været ivrige fortalere for, at man skulle bekæmpe narkomanien bl.a. på Christiania m.v., og venstres tidligere ordfører, fru Nathalie Lind, har da også sat spørgsmålstegn ved f.eks. de smoke-ins, der har været på Christiania. Derfor ville det være dejligt i dag at få at vide, om venstre og konservative er blevet mere fornuftige, om de mener, at narkomanien og følgekriminaliteten, som er steget og steget i én uendelighed, er så betydningsfuld, at man må sætte ind på alle fronter – også den, der hedder central registrering. Eller mener de pågældende partiers ordførere, at vi blot skal lade det hele sejle videre?

Lovforslaget vil samtidig være en tilkendegivelse over for de øvrige nordiske lande om, at Danmark virkelig ønsker at gøre noget ved narkotikaproblemerne. Vi må i den forbindelse ikke glemme, at 64 stemte for mere ensartede nordiske strafferammer angående overtrædelse af narkotikalovene.

Jeg skal til slut anføre, at jeg betragter hash som hørende ind under euforiserende stoffer. Jeg skal i den forbindelse kort citere en artikel fra Politiet, nr. 10 af oktober 1968, hvor man på side 125 skriver:

»Indlæringen synes i øvrigt at følge et bestemt mønster, således at man først begynder med hash og derefter går videre til egentlig narkotika, således at det overvejende flertal (80-81 pct.) af de her omhandlede indsatte kan oplyse, at de er bekendte med både hash og et eller flere narkotiske stoffer. Det er

[Knud Lind]

ganske sjældent – blot i nogle få procent af tilfældene – at vi finder unge, der er gået direkte fra den respektable uskyld til narkotika uden først at tage hash.«

Jeg vil til slut takke indenrigsministeren for hans – begrænsede – velvilje over for lovforslaget. Jeg kunne ikke ud af hr. Tørnæs' indlæg konstatere, om man skulle takke hr. Tørnæs eller partiet venstre for noget som helst, for vi fik i realiteten ikke at vide klart og tydeligt, hvor venstre står i forholdet til central registrering, men det kan være, hr. Tørnæs vil forklare det i anden talerrunde. Det kunne også være, at man fra det konservative folkeparti ville præcisere sig en lille smule tydeligere.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Ordføreren vedrørende lovforslag nr. L 114 (om etablering af et centralt og landsdækkende register over narkotikamisbrugere), fru Birgith Mogensen, har ordet.

Birgith Mogensen (CD):

Alt kan og skal kritiseres, også dette lovforslag om central registrering af narkomaner, men det er min opfattelse, at enkelte debattørers kritik primært er domineret af deres traditionelle bastante nejsigen til alle former for registrering. Det er, ligesom om hensynet til bekæmpelse og helbredelse af narkomani er sekundært. Forholdet bør naturligvis anskues omvendt i dette tilfælde. Netop med hensyn til et narkomanregister bør omtalte principielle afstandtagen fra registrering i almindelighed træde i baggrunden.

Situationen er nemlig den, at narkomanerne og deres pårørende selv udtrykker ønske om et centralt register. Et stort antal læger og Landsforeningen for human narkobehandling, der består af ca. 400 medlemmer, der er forældre og pårørende til narkomaner, har gentagne gange i presse og på utallige møder tilkendegivet, at forudsætningerne for opnåelse af maksimale positive behandlings- og helbredelsesresultater er en kontinuerlig og kontrolleret ajourføring af oplysninger om den enkelte narkomans livsførelse og adfærd.

Dette formål kan opnås ved etablering af et centralt og landsdækkende register over narkotikamisbrugere. Praktisering af en sådan lov vil uden tvivl vise sig at være et vig-

tigt instrument for ændringer af nuværende kaotiske og uoverskuelige behandlinger eller behandlings- eller ikke-behandlingstilstande i Danmark.

Ingen person – fraregnet narkosælgeren – i dette land kan acceptere den store tilgang af nye, unge narkomaner. Alle med en smule kendskab til ungdomsnarkomani ved, at det er de såkaldt gamle, dårligst behandlede og derfor vedvarende narkomaner, som smitter ikke-narkomaner. Betegnelsen smitte skal forstås indirekte, men faktum er, at disse hårdt belastede misbrugere sælger heroin og andre hårde stoffer til ikke-narkomaner for at tjene til eget misbrug. På den måde skabes nye narkomaner, og denne uhyggelige trafik breder sig som ringe i vandet.

Derfor må vi først og fremmest neutralisere denne hårdt belastede og på mange måder kriminelle gruppe. Vi må vide, hvem de er. De må registreres, og de må tilbydes et behandlingsforløb, der stopper deres kriminelle og smittebærende aktivitet. Og bemærk: de vil gerne stoppes i denne uværdige og umenneskelige adfærd, som ikke alene belaster dem selv og deres pårørende, men også samfundet som helhed. De vil gerne registreres og tilbydes et humant, men kontrolleret behandlingsforløb, der kan strække sig fra langvarig metadonvedlignelse til kold tyrker, men som i alle tilfælde ledsages af lægelig og socialpædagogisk behandling.

Det er sagt og skrevet, at et centralt narkomanregister ikke løser vores narkoproblem. Jeg tillader mig at vende dette postulat til: vi har overhovedet ingen mulighed for at løse eller formindske Danmarks narkoproblem, hvis vi ikke gennemfører en lov om central registrering af narkomaner.

Uden dette organisationselement kan vi ikke løbende samordne og vurdere værdien af de nuancerede og individuelle behandlingstilbud. Uden registrering kan vi ikke opdage og hindre dobbeltbehandling og andre kaoslignende behandlingstilstande. Vi vil ikke kunne udføre opsøgende arbejde, og vi vil heller ikke være i stand til at skabe grundlag for den forskning, hvis resultater senere kan fortælle, hvilke helbredelsesmetoder der har optimal værdi.

Hvis man virkelig ønsker et stop for ungdomsnarkomani i Danmark, må man kunne indse, at en centralregistreringslov måske er det vigtigste led i hele den proces, som hed-

[Birgith Mogensen]

der bekæmpelse af ungdomsnarkomani med alle midler.

Til slut vil jeg gentage følgende vigtige argument. Dette lovforslag drejer sig om registrering af nogle syge mennesker, som også i egen interesse gerne vil registreres. Jeg beder hermed folketetinget stille sig velvilligt med hensyn til snarlig etablering af et centralt og landsdækkende register over narkotikamisbrugere.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne gøre tre bemærkninger.

Den ene er i anledning af det, der er blevet sagt om de noget modstridende oplysninger om, hvor mange narkomaner der formentlig findes i Danmark. Jeg regner med, at ved den forhandling, der skal være med socialudvalget i løbet af halvanden måned, vil det formentlig være muligt at give nogle oplysninger om baggrunden for, at tallene falder lidt forskelligt ud. Det skal jeg ikke forsøge på i dag.

Det andet, jeg gerne vil sige, er i anledning af bemærkningen fra hr. Tinning, som siger, han har vanskeligt ved at forstå, at jeg udtrykker en vis, begrænset velvilje – underforstået over for de to lovforslag. Jeg vil godt sige for en ordens skyld, at de foreliggende forslag får under ingen omstændigheder regeringens støtte. Det, jeg har sagt, er, at jeg sidste år har nævnt over for socialudvalget, at jeg gerne ville søge at skaffe materiale, der kunne belyse, om der skulle være ændringer i det hidtidige beslutningsgrundlag. Jeg mener bl.a., at jeg ved den lejlighed nævnte, at det kunne være, det kunne være ønskeligt at være mere sikker, end vi er i dag, på, at der ikke foregår dobbeltbehandling. Det var det, jeg sagde i socialudvalget sidste år. Jeg nægter ikke et udvalg i folketetinget at skaffe materiale, der yderligere kan belyse situationen. Men det er forkert at opfatte det sådan, at jeg eller regeringen er på vej til en accept af de to lovforslag, der foreligger her. Det er helt forkert.

Til sidst vil jeg gerne sige, at vi er jo i den situation nu, at vi udbygger den forebyggende indsats, både centralt og lokalt, ganske væsentligt. Der sker en kraftig udbygning af politiets og kriminalforsorgens indsats, der sker en stærk udbygning af toldvæsenets indsats, og der sker også en fortsat udvikling på behandlingsområdet både i det storkøben-

havnske område og andre steder. Det er bare sagt som en afsluttende bemærkning. På disse meget væsentlige områder er udviklingen på ingen måde gået i stå; tværtimod er der en fortsat positiv udvikling. Men problemet er uhyggelig vanskeligt, som adskillige ordførere har sagt.

Jeg er meget glad for de nuancerede og meget velargumenterede indlæg, flere af ordførerne er kommet frem med, hvor man har lagt vægt på at forklare, hvorfor man nærer stærk tvivl over for, om det lige bestemte på den måde, der er nævnt i de to forslag, man skal gribe sagen an. Jeg deler denne stærke skepsis. Jeg er meget mere optaget af at forøge indsatsen på andre, langt væsentligere områder.

Tørnæs (V):

Jeg er meget ked af, at jeg er kommet til at udtrykke mig så uklart, at hr. Knud Lind ikke forstod, hvilken stilling vi har til de foreliggende forslag. Jeg sluttede af med at sige, at vi ikke ville afvise forslagene, men jeg sagde også, at vi har ganske store betænkeligheder ved sådanne centrale registreringer.

Jeg vil gerne sige, at det afgørende for os er, om vi kan overbevises om, at en sådan central registrering efter en samlet vurdering ville kunne være til gavn for behandling af narkotikamisbrugere.

Knud Lind (FP):

Ministeren oplyste her fra talerstolen, at ministeren håbede på, at socialudvalget fik en forklaring på, at tallene falder lidt forskelligt ud. Jeg er glad for, at indenrigsministeren på så tydelig måde understreger behovet for, at vi får et centralt register, for det er jo en understregning af, at man reelt ikke er i stand til at forklare, hvor mange narkomaner vi har.

Når jeg netop sagde til hr. Tørnæs, at jeg var lidt i tvivl om hr. Tørnæs' indstilling, skal jeg da skynde mig at takke her i anden omgang for, at hr. Tørnæs ligesom blev lidt mere positiv. Jeg kan nævne over for hr. Tørnæs, at ved den førstebehandling af forslaget om registrering – et lovforslag, som har nøjagtig samme tekst – der foregik den 25. januar 1978, var den velvilje, som hr. Tørnæs viser i dag, ikke rigtig til stede. Men jeg er kun glad for, at venstre har skiftet holdning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et narkotikaråd.

[Af Birgith Mogensen (CD) m.fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 28. Fremsat 16/2 82).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt at fremme samarbejdet for at kunne bekæmpe narkotikaproblemerne. Det er korrekt anført i bemærkningerne til forslaget, at der på nogle områder er uenighed imellem de fagfolk, der på forskellig måde har ansvaret for behandlingen, men det er ikke disse uenigheder, der er skyld i, at vi stadig har store narkotikaproblemer.

Det er nødvendigt med et meget forskelligartet behandlingssystem for at kunne behandle narkomanerne. Derfor er det også naturligt – og det er det i øvrigt også af andre årsager – at der blandt narkotikafagfolk foregår en løbende diskussion og er uenighed, i alt fald når det kommer til detaljer.

Jeg kan oplyse, at kontaktudvalget vedrørende alkohol- og narkotikaspørgsmål i efteråret 1981 afholdt en konference for de lokale samråd om behandlingen af ældre stofmisbrugere. På konferencen drøftede man bl.a. metadonbehandling. Der var blandt deltagerne enighed om at følge de principper for metadonbehandling, der findes i kontaktudval-

gets rapport fra 1979 om metadon og stofmisbrugere.

Konferencen er et eksempel på, at der foregår et samarbejde, og at uenigheden blandt narkotikafagfolk ikke er så stor, som det er angivet i forslaget. Jeg må derfor skuffe forslagsstillerne med, at min enighed ikke rækker længere end til målsætningen bag forslaget.

I øvrigt har jeg vanskeligt ved at se, hvordan et politisk diktat til mennesker, der er eksperter eller fagfolk på deres område, om at blive enige om bestemte metoder skulle fremme en faglig uenighed, i det omfang en sådan måtte eksistere, om behandlingen af et så vanskeligt problem som narkomani.

Regeringen må afvise et narkoråd som det foreslåede, et råd, der er sammensat af både politikere og fagfolk, og med et kommissorium, som det er nævnt i forslaget. Vi finder, det er uhensigtsmæssigt og i strid med almindelige forvaltningsretlige principper. Konstruktionen vil medføre en sammenblanding af på den ene side regeringens administrative og politiske ansvar og på den anden side de politiske partiers rolle. Der vil kunne opstå en række uløselige kompetence- og ansvarsproblemer. Det vil let kunne blive tilfældet såvel mellem politikerne indbyrdes som i forhold til minister, folketingsgrupper, folketingets socialudvalg m.v.

Så vil jeg gerne understrege, at der allerede findes et organ, nemlig kontaktudvalget vedrørende alkohol- og narkotikaspørgsmål, der har et kommissorium, som stort set dækker de funktioner, der foreslås henlagt til et narkoråd.

I øvrigt kan jeg oplyse, at jeg i disse uger forhandler om en reorganisering af kontaktudvalget, der netop skal gøre dette udvalg bedre rustet til at varetage både det forebyggende og det behandlingsmæssige arbejde inden for misbrugsområdet, og det hænger naturligvis, som jeg nævnte under et tidligere punkt på dagsordenen, sammen med de forøgede midler, der er stillet til rådighed for det arbejde, det her drejer sig om.

Vi kan altså ikke støtte forslaget.

Erik B. Smith (S):

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at det skal ses i sammenhæng med CDs forslag fra 1981 om en reform af